

Sygn. akt IV Ka 202/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Agnieszka Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015 r.

sprawy **A. G.**

syna M. i J. z domu P., urodzonego (...) w K.

obwinionego z art. 119 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 20 listopada 2014 roku, sygnatura akt II W 263/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 202 / 15

UZASADNIENIE

A. G. i R. S. zostali obwinieni o to, że:

w dniu 3 lutego 2014 roku o godz. 02,47 w K. przy ul. (...) na Stacji Paliw (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży paliwa Pb95 w ilości 49,96 litrów o wartości 267,79 zł tankując pojazd marki B. o nr rej (...) nie uiszczając opłaty za zatankowane paliwo na szkodę (...) oddz. W Polsce,

tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 20 listopada 2014r. sygn. akt II W 263/14:

I. Obwinionych uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, to jest popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw wymierzył im kary grzywny po 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 4 kw orzekł obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) oddział w Polsce solidarnie kwoty 267,79 złotych,

III. zwolnił obwinionych w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony A. G., wnosząc apelację tzw. własną.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił oparcie o błędne ustalenia faktyczne, mające wpływ na jego treść przez uznanie sprawstwa obwinionego, podczas gdy cyt. „ do zarzucanego mu czynu doszło w okolicznościach jej zeznałem w sprawie II W 263/14 nie mając świadomości, iż jestem upatrzoną ofiarą...”, uważa się za osobę terroryzowaną przez nieletnią D. S..

W oparciu o tak postawiony zarzut apelujący domagał się uniewinnienia go od przypisanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Niesłusznie apelujący oczekuje zmiany zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie go od przypisanego mu współudziału wykroczenia kradzieży paliwa, zakwalifikowanego z art. 119 § 1 kw. Procedowanie Sądu Rejonowego było prawidłowe, ocena dowodów jedynie trafna i wypełniająca wszystkie kryteria art. 7 kpk, co skutkowało prawidłowymi ustaleniami faktycznymi a następnie uznaniem zawinienia obwinionego. Nie sposób uznać inaczej, skoro obwiniony w toku procesu, konsekwentnie od pierwszych wyjaśnień przyznawał się do winy i opisywał okoliczności czynu cyt. „ja tankowałem paliwo...wsiadłem a on (tj. współsprawca R. S. – S.O.) odjechał i nikt nie zapłacił” k. 21 v. , „ wiedziałem, że odjechalismy nie płacąc.” k. 39 v. Te wyjaśnienia w całej rozciągłości przystają do wyjaśnień współsprawcy R. S. - cyt. ”Współobwiniony wiedział, że nie będzie płacone i odejdziemy” k. 39v. a także zeznań naocznego świadka E. R. wspartych zapisem monitoringu stacji (k. 6 akt). Na tych właśnie dowodach przecież opierają się ustalenia wyroku. Wynika z nich niepodważalnie, iż obwiniony wspólnie z R. S. zaplanowali kradzież paliwa na stacji benzynowej, R. S. podjechał samochodem pod dystrybutor, obwiniony zatankował paliwo po czym obaj szybko odjechali ze stacji.

Nie można więc ocenić zawartej w apelacji linii obrony obwinionego jako skutecznej, zgodzić się że stał się niczego nie świadomą ofiarą małoletniej D. S. czy innych, bliżej nie określonych osób. W sprawie nie występują jakiegokolwiek dowody o alibijnym dla obwinionego znaczeniu.

Ocena całokształtu dowodów mieści się zatem w granicach art. 7 kpk, w żadnym wypadku nie można jej zarzucić dowolności, a uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk, także w części wymiaru kary.

Wymierzona obwinionemu kara grzywny spełnia określone w art. 33 kw dyrektywy, uwzględnia zarówno wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego, jak również cele, jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Grzywna orzeczona w wymiarze 200 zł nie jest karą niewspółmierną, lecz wyważoną stosownie do kryteriów ustawy, połączona z obowiązkiem naprawienia szkody w trybie art. 119 § 4 kw, to orzeczenie odpowiednio wychowawcze, które powinno wdrożyć obwinionego do poszanowania porządku prawnego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie §14 ust. 2 pkt. 4 oraz § 19 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. Nr 163 poz.1348 z późn. zm.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk w zw.z art. 119 kpw uznając, iż wobec braku po stronie obwinionego istotnego majątku i dochodów, zasadnym jest zwolnienie obwinionego od ich ponoszenia.